

Карен крачеше забързано, опитвайки се да прибере разрошената си коса на кок в момента, в който забеляза тримата мъже, които стояха точно до портала. Единият беше Ханс, неин по-възрастен колега от Патрулна полиция, който приличаше на всичко друго, но не и на пазител на реда и мира. От лявата му страна тя забеляза непоправимия Доминик Лайтнер от „Винер цайтунг“, един от най-неудобните виенски журналисти. Истинска пиявица, когато ставаше дума за тежко престъпление. Досаден като муха през лятото. Но и дяволен добър познавач на журналистическата професия. От известно време Карен го беше взела на мушка заради невъздържаните му писания във вестниците, които често пречеха на определени разследвания, които водеше тя. Въпреки това мощта, на която ежедневния печат в Австрия се радваше сред обществото, беше широко известна и журналисти като Доминик умееха да използват това в своя полза. Това беше основната причина, поради която Карен, повече или по-малко, не можеше да понася г-н Лайтнер.

Нито дебелият полицай, нито дразнещият я журналист обаче не я притесниха толкова, колкото появата на третия мъж, който беше в тяхното присъствие. Карен ококори широко очи в момента, в който се озова лице в лице с мъжа, с когото бе завършила в леглото изминалата нощ. От изражението на лицето му, чиито вежди се повдигнаха на мига, а устата му остана леко зяпнала, тя схвана, че той също беше толкова изненадан, колкото и тя. Докато се приближаваше към Виктор и успявайки да се овладее поне за миг, Карен посочи с пръст на слабия репортер с кремовото сако да се отдръпне извън имота.

– О, госпожице Фишер, няма ли да ни удостоите с едно свое изявление за утрешния брой? – попита иронично Доминик, който междувременно беше принуден

под натиска на Ханс да се отдръпне навън, на улицата пред портала. Беше ясно като бял ден, че въобще не му беше приятно.

– Какво правиш ти тук? – успя да отрони Карен, повдигайки въпросително вежди, като се оглеждаше наоколо, сякаш за да се увери, че никой не ги наблюдава отстрани. Междувременно сърцето ѝ започна да бие няколко пъти по-бързо и тя не беше сигурна дали това беше само защото го бе срещнала отново, или пък защото го бе срещнала точно *тук*, на адреса, на който, както ѝ беше казал тази сутрин Матиас, бе намерено мъртво женско тяло.

Чувствайки се и той объркан, Виктор прочисти гърлото си, след което ѝ отговори:

– Брат ми ми се обади тази сутрин. Приятелката му е... – не успя да довърши изречението, онемявайки за миг и отлитайки някъде далече с поглед.

И без да е завършил мисълта, Карен схвана по мрачното изражение на лицето му какво искаше да каже Виктор. Самата тя сведе глава надолу за миг, опитвайки се да измисли правилните думи, които да каже в този момент, без да звучат като клише, особено пред мъжа, когото едва познаваше и с когото току-що беше прекарала нощта.

– Съжалявам, Виктор – каза тя, осъзнавайки междувременно, че такива думи не съществуват.

Няколко секунди те стояха неподвижни на място, заобиколени от спокойна тишина, която от време на време се нарушаваше от минаващите по улицата превозни средства. Малко след това тя поведе Виктор със себе си към вътрешността на резиденцията, уведомявайки Ханс, че той може да мине. Ниският полицай кимна неохотно, измърмори нещо в радиостанцията на колана си и продължи да гледа право към улицата, на която нямаше никой друг, освен господин Лайтнер.

Карен и Виктор закрачиха заедно по дългата пътека,

която водеше към модерния дворец, който ги очакваше в края на пътеката. Двете страни на пътеката бяха заобиколени от зеленина, която се простираше на десетки метри на ширина, изгълнена с разкошни дървета и красиво подрязани храсти. Мястото просто напомняше за някакъв парк, което не беше толкова странно, като се имаше предвид, че се намираше само на няколко минути от парка „Планкватрат“. Докато крачеха забързано, не можеха да избегнат неудобството, което се беше прокраднало между тях със самия факт, че бяха спали заедно снощи, а белите петна в паметта, предизвикани от прекомерната консумация на бира, само влошаваха още повече и без това неудобната ситуация.

За щастие, стигнаха скоро до края на пътеката, пред която имаше три обекта. От лявата страна имаше голям гараж, в който се помещаваше автомобилният парк на семейство Хубер. В средата, на площ от около двеста квадратни метра, се издигаше голяма двуетажна къща, чиято мраморна фасада отразяваше слънчевите лъчи около целия двор, придавайки още по-голям чар на и без това красивата сграда. Мястото, което обаче ги интересуваше най-много, беше малката кафява къщичка отдясно, пред която в момента имаше няколко души и която явно беше мястото, където беше намерено тялото на мъртвото момиче.

Когато най-накрая се приближиха до къщичката, Виктор зърна Даниел, който седеше неподвижно на една от пейките на верандата пред входа на къщата. Държеше ръцете си, отпуснати върху коленете си, а погледът му беше прикован в пода. Виктор забърза към верандата, след което седна бавно на пейката до брат си. Даниел вдигна мълчаливо глава, погледна отсъстващо по-големия си брат и бавно отпусна рамене само за да обхване бързо главата си с ръце, изричайки с плач в гласа:

– Дори не успя да се запознаеш с нея...

Виктор усети как в стомаха му се образуваше бавно голяма буца, а гласът му затрепери, преди да постави ръка на рамото на Даниел.

– Наистина съжалявам. Не е трябвало да свърши така...

Чу думите си да отекват в мъртвата тишина, която цареше пред къщичката, и осъзна колко излишно звучаха в такива моменти. Въпреки това той преметна ръката си през рамото му, придърпвайки го силно в прегръдката си. Едва в този момент, докато седяха прегърнати на пейката, Виктор обърна внимание на хората около тях. Отвън в двора, освен него и Даниел, имаше още петима души.

Карен току-що се беше присъединила към двамата мъже, които стояха отляво на къщичката, до ниско дърво, което трябваше тепърва да разцъфне. Единият от тях беше висок, с тесни рамене и дълъг врат. Ниско подстриганата коса на главата му само подчертаваше острия му нос и изпъкналото чело, под което имаше тъмнокафяви и пронизващи очи. Баджът, висящ на врата му, подсказа на Виктор, че става дума за колега на Карен, предположение, което по-късно се оказа вярно. Другият мъж също беше висок, макар и не толкова, колкото първия, но пък беше добре сложен, с широки рамене и оформено тяло, което най-добре се виждаше поради тесния анцуг, който беше облякъл. Имаше дълга руса коса, синьо-зелени очи и специфичен бял тен. Чертите на лицето му издаваха, че е около четиридесетте, а изражението му подсказваше, че е доста потресен. *Или пък се опитваше да изглежда така.* Междувременно Виктор хвърли поглед наляво. Там се натъкна на униформен полицаи, който разпитваше жена на средна възраст, която, за разлика от мъжа вдясно, изглеждаше малко по-спокойна. Жената беше със среден ръст, с коса с цвят на морков, вързана на кок, и лешниково-

кафяви очи, които може би щяха да са приятни, ако не излъчваха студенина в редките случаи, когато се обръщаше към тях. Имаше стройна фигура, с подчертани извивки на гърдите и бедрата, които създаваха впечатлението, че е по-млада от годините си. „Истинска австрийска дама“ – помисли си Виктор и продължи да седи на пейката с Даниел.

Междувременно Карен току-що се беше разделила с Матиас, след което се приближи до господин Маркус Хубер и подавайки му ръка, за да се ръкуват, каза:

– Карен Фишер. Аз съм главният инспектор тук. Моля, приемете нашите съболезнования за загубата Ви.

Русокосият мъж я поздрави объркано, прие протегнатата ѝ ръка и едва успя да изрече:

– Благодаря.

Преценявайки изражението на лицето му, Карен заключи, че човекът все още беше в шок. Тя обърна поглед към помощника си, опитвайки се да прочете по погледа му дали русокосият господин, който стоеше до тях, е в ред. Минаха няколко секунди, преди Матиас да улови погледа ѝ и да се обади малко след това:

– Колегата Фриск вече е разпитал господин Хубер, а виждам, че приключва и със съпругата му. – Посочи с пръст по-възрастния униформен полицаи, който тъкмо приключваше разговора с госпожа Ирене Хубер.

– Добре. Криминалистите? – попита Карен, сочейки с поглед към къщата.

– Да, вътре са – отговори бързо Матиас. — Пристигнаха преди петнадесетина минути.

– Тогава какво правиш навън? – добави тя с повдигнати вежди и мина покрай помощника си, като влезе в къщичката. Матиас сви мълчаливо рамене, постоя няколко секунди на място, след което и той тръгна след нея, мърморейки си нещо под нос. Минавайки покрай пейката, на която седяха Даниел и Виктор, Карен повдигна бя-

ло-червената лента, поставена напъряко на входната врата, наведе се малко и след това пристъпи бавно вътре.

Стаята, в която влезе, беше меко казано преобърната наопаки. В средата на помещението беше поставена широка маса, но повечето столове около нея лежаха на пода. Вдясно от масата имаше сив шкаф, като няколкото чекмеджета, които бяха част от него, бяха извадени, а съдържанието им разпръснато по целия под. Повечето врати на шкафа бяха широко отворени, а имаше бъркотия и на дивана на противоположната страна на стаята, върху който имаше отворена чанта. На пръв поглед изглеждаше като типичен обир и опит за взлом, като единствената разлика беше трупът на младото момиче, който лежеше по средата на стаята, както и групата от неколцина криминалисти, застанали около него.

Гледката, на която се натъкна Карен, беше, меко казано, смущаваща. Неподвижното тяло на Весна беше изпънато на пода, легнало по гръб. Изглеждаше почти така, сякаш беше паднала и загубила съзнание на място, ако не бяха сините ножици, които бяха забити в областта на сърцето ѝ. Ножиците, както и частта от облеклото ѝ около мястото на пробождането, бяха покрити с кръв, която беше образувала голяма локва под тялото ѝ на пода. Вдигайки поглед нагоре, Карен срещна мъртвия поглед на Весна, забелязвайки големите небесносни очи, които бяха угаснали заедно с живота ѝ. Весна беше облечена с къси панталонки и тясна жълта тениска, която под въздействието на кръвта бе станала оранжева. Доколкото можеше да се види на пръв поглед, по тялото нямаше следи от натъртвания и други белези от насилие, което означаваше, че най-вероятно не се бе стигнало до каквато и да било борба между нея и личността, извършила убийството.

– Не е имала никакъв шанс – отрони Карен и коленичи бавно, за да проучи по-добре входната рана.